

Розслідування починається

Прокинувшись у неділю о восьмій ранку заради участі у відеоконференції з декодування, студент школи детективів «Ай-Інтернейшнл» Ларрі Містері почувався не надто бадьоро. Типова «сова» за хронотипом¹, щоб не закуняти, Ларрі випив уже кілька банок «Кока-коли», і в животі в нього голосно булькало.

¹ Люди за хронотипом бувають більшою мірою «совами» або «жайворонками» — тобто більш активні о пізній чи о ранній годині. (*Тут і далі прим. перекладача*).

Однак думками юний лондонець був аж ніяк не з агентом ЕР34, яка монотонним голосом розповідала про методи зламування шифрів. З вікон свого мансардного поверху Ларрі бачив центр Лондона, огорнутий сувоями чорних хмар, що віщували бурю. Хлопець подивився на термометр на підвіконні й трагічно зітхнув:

— Неймовірно... п'ять градусів нижче за нуль!

Либонь, невдовзі й сніг випаде.

Справжню — за всіма правилами — заметіль спрогнозувала метеослужба. Треба було негайно щось робити: «сова» ти чи не «сова», а виходити з дому під крижаний вітер з колючим снігом Ларрі теж не любив.

— Гм... я міг би влаштувати невеличкий технічний збій, — пробурмотів він, куйовдячи чорну свою чуприну. — На мене чекає гарний відпочинок у Парижі з моїм братом Гаспаром, то навіщо псувати собі канікули, які ще не почалися?

Хлопець обережно пройшовся пальцями по клавіатурі, водночас невідривно дивлячись

просто у веб-камеру, щоб не дати приводу для підозр з боку інших учасників відеоконференції. Увійшовши так у систему налаштування відео, Ларрі запустив піратську програму з красномовною назвою «Електронне Цунамі».

На моніторі пробігли невеличкі хвилі, а тоді зображення почало тримтіти, дедалі більше спотворюючись, а звук став відчутно перериватися.

За хвилину весь віртуальний простір потрапив під дію жорстокого цунамі. Викладачка заметушилася й перервала лекцію.

— Агенте АМ14, що там у вас відбувається? — пролунав її пронизливий голос. — Агенте АМ14? Ви ще на зв'язку?

Ларрі пошкрябав нігтем мікрофон, імітуючи звукові перешкоди.

— Крр-крр... Я втрачаю... крр-крр... сигнал... — удавано-схвильовано проказав він. — Це все через.... крр-крр... негоду!

Іще за мить екран геть потемнів. Хлопець вимкнув комп’ютер і квапливо скинув наушники.

— Ларрі, ти чемпіон! — голосно похвалив він себе, переможно підносячи вгору довгі худорляві руки. — Ніхто зі мною не зрівняється в хитроцах!

Він ковтнув рештки «Кока-коли» й викинув порожню бляшанку на купу інших, випитих упродовж лекції, а тоді надів пальто, рукавички та вовняну балаклаву. Напакований наплічник уже стояв біля дверей. Коли Ларрі підхопив його, погляд прикипів до пристрою на кшталт мобільного телефона, що висів на стіні.

То був айнет, його коштовний гаджет, у корпусі якого поєднувалися технології, гідні шпигунського фільму. Елегантний титановий пристрій допомагав студентам детективної школи «Ай-Інтернешнл» під час виконання місій із розслідувань по всьому світі. Ларрі майже ніколи з ним не розлучався.

Однак цього разу він не вирушав у відрядження, не складав іспиту, а просто їхав на канікули до брата. Йому хотілося якийсь час не думати про школу.

